

[Søren Olesen.]

for den indfødte befolkning. Vi har eksempler herpå fra andre egne af verden, og det samme skulle nødig ske i Grønland. Den bestående ligeret til jord og erhverv må sikres og udbygges, og ved indførelse af lovbestemmelser på dette område må der tages videst muligt hensyn til den grønlandske befolkning og til de myndigheder, som allerede findes, og som senere kommer.

A. Lyng: Forhistorien til og begrundelsen for de foreliggende lovforslag, nemlig forslag til lov for Grønland om ægteskabs indgåelse og opløsning, forslag til lov om tilføjelser til lov om rettens pleje i Grønland (ægteskabssager), forslag til kriminallov for Grønland og forslag til lov om gennemførelsen af dansk privatret i Grønland, kan ethvert af de ærede medlemmer læse i bemærkningerne til lovforslagene, ligesom statsministeren i sin fremsættelsestale gav en meget oplysende nærmere redegørelse. Alle forslag er tiltrådt af landsrådet. Jeg skal derfor nøjes med at fremkomme med supplerende oplysninger, idet jeg her næsten udelukkende vil tale om ægteskabslovsforslaget.

Lovforslaget om ægteskabs indgåelse og opløsning har været aktuelt snart i mange år og har været diskuteret både i landsrådet og ude i befolkningen i Grønland. Det er derfor med glæde, at de grønlandske medlemmer af folketinget ser forslaget fremsat på et så tidligt tidspunkt under samlingen i år. Det viser en interesse for de grønlandske forhold, en interesse, som glæder os meget, og det er vort håb, at forslaget gennemføres i nær fremtid.

En ægteskabslov er tiltrængt i Grønland og har været det i mange år. Mange har ønsket og ønsker stadig at få separations- og skilsmiseregler indført, fordi der i Grønland som mange andre steder findes ulykkelige ægteskaber, som ønskes opløst — ikke så mange, heldigvis, det er jo et lille samfund, men dog nok til, at det kan begrunde, at en adgang til skilsmisse indføres. Jeg vil derfor gerne for at skildre forholdene, således som de er, understrege, at flere har været betænkelige ved at indføre adgangen til skilsmisse, enten fordi de fastholder kirkens lære om ægteskabet som uopløselig institution, eller fordi de mente, at når vi

har klaret os så mange år uden adgang til skilsmisse, kan vi også klare os endnu et stykke tid. Man mener, at tiden endnu ikke er moden til at indføre den slags regler. Disse mennesker indrømmer dog samtidig, at det kun er et tidsspørgsmål, hvornår man kan indføre en sådan adgang. Så er der også andre, der mener, at tidspunktet til indførelse af adgangen allerede er indtruffet, men nærer store betænkeligheder ved at indføre de danske regler uden forandring, fordi de mener, at reglerne har givet altfor let adgang til opløsning af ægteskabet, og at disse, hvis de overføres uden forandring, vil give anledning til forholdsvis mange skilsmisser i Grønland.

Den paragraf, der har givet de fleste betænkeligheder, er § 59 i forslaget, der siger — må jeg bede den højtærede formand om lov til at citere —:

„Et ægteskab bliver efter påstand af den ene ægtefælle at opløse ved dom, når den anden ægtefælle har gjort sig skyldig i ægteskabsbrud eller andet usædeligt forhold...“

Man har derfor i Grønland, samtidig med at man ønskede at indføre skilsmiseregler, ønsket at gøre adgangen til skilsmisse så vanskelig som muligt. Da jeg som forberedelse til landsrådets behandling af sagen holdt folkemøder i mit landsrådsdistrikt, fik jeg ofte sålydende, typiske svar: skilsmisse bør kun gives som sidste udvej, når det viser sig helt umuligt eller uforvarsligt at opretholde ægteskabet på grund af utroskab eller en anden meget graverende årsag. Det bør ikke være således, at ethvert ægteskabsbrud, stort eller lille, kan føre til skilsmisse, således som det gør hos civiliserede folk til skade for ægtefæller, deres børn og samfundet. Og man gav mig eksempler, idet man, som kun lægmænd kan, udtrykte sig åbent og præcist: kun når en ægtefælle har fået et barn med en anden end sin ægtefælle, eller når han eller hun bliver ved med at leve med andre og ægteskabet af den grund er gået helt i stykker, bør skilsmisse bevilges, ellers ikke.

Det var denne tankegang, som er meget udbredt deroppe, der lå til grund for landsrådets ændringsforslag til forslaget § 59. Det viser, at heller ikke landsrådet i sin første behandling af sagen har haft mod til at gå ind for forslaget om at indføre den